

Γιατί οι Άγιοι εκφράζουν το αυθεντικό εκκλησιαστικό φρόνημα (Αρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδάκης, Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1LG2ufW>]

Αν σκοπός του ίδιου του Δημιουργού μας δεν ήταν η αθανασία για το πλάσμα του, κι όχι απλώς η αθανασία, αλλά ο δοξασμός, δηλαδή η αγιότητα, τότε ποιό το νόημα της ενανθρωπήσεώς Του; Ολόκληρη η θεολογία της χριστιανικής αλήθειας συνοψίζεται σε μία μόνο φράση ``σάρκωση του Θεού και θέωση του ανθρώπου``. Με άλλα λόγια· ο Θεός έγινε άνθρωπος, για να γίνει ο άνθρωπος Θεός. Θεός κατά χάριν είναι ο Άγιος. Όπως διαβάζουμε, αδελφοί μου, στους βίους των Αγίων, οι δρόμοι προς τη αγιότητα είναι πολλοί, γιατί είναι πολλοί και οι τρόποι, που έχουν να κάνουν με πολλούς παράγοντες. Όμως μέσα από την τόση διαφορετικότητα των προσωπικών αγώνων, παρατηρούνται βασικά γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν μία αγία ζωή, στα οποία και θα γίνει σύντομη αναφορά. Άλλωστε πολλοί από μας τα είδαμε και τα ψηλαφήσαμε στη ζωή των συγχρόνων μας Αγίων Γερόντων.

Πρώτο γνώρισμα είναι η επιμελής τήρηση των εντολών του Χριστού. Τήρηση ελεύθερη, αβίαστη, χαρούμενη, διότι δεν γίνεται ούτε από το φόβο της κολάσεως ούτε ιδιοτελώς για την απόκτηση των μελλόντων αγαθών, αλλά από αγάπη στο Χριστό. Επειδή το θέλει και το λέει Εκείνος. Και όταν λέω τήρηση επιμελή, εννοώ την τήρηση και στην παραμικρή λεπτομέρεια, διότι αυτό υπαγόρευσε η εκλεπτισμένη συνείδηση των Αγίων. Συνείδηση τόσο λεπτή και τόσο ευαίσθητη, που δεν ανεχόταν ούτε τον παραμικρό κακό λογισμό. Αυτή η στάση της ζωής τους, ήταν η τρανή απόδειξη της γνήσιας και αταλάντευτης αγάπης τους προς τον Χριστό, αφού Εκείνος είπε ``εάν αγαπάτε με, τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε`` και ``ο τηρών τας εντολάς μου, εκείνος εστί ο αγαπών με``.

Τόση ήταν η ευαισθησία των Αγίων στο θέμα αυτό, που πονούσαν και υπέφεραν βλέποντας γύρω τους την περιφρόνηση των θείων εντολών, αλλά έδιναν απέραντη

στοργή και ουσιαστική βοήθεια σ' αυτούς που μετανοούσαν και ήθελαν χειραγώγηση εν Χριστώ. Και βέβαια είναι περιττό να αναπτύξουμε διά μακρών τις περιπτώσεις που είχαν οι Άγιοι από το στενό και ευρύ περιβάλλον τους. Διότι αυτή η συνέπεια στην υπακοή των θείων εντολών, ενοχλούσε, ήλεγχε τις "κεκαυτηριασμένες συνειδήσεις". Και δυστυχώς αυτό κατά κόρον παρατηρήθηκε στον εκκλησιαστικό χώρο που τους περιέβαλε, ο οποίος, όχι σπάνια, αποδείχθηκε δαιμονικά σκληρός, ιδιαίτερα αν ασκούσε και διοίκηση, όπως η κραυγαλέα περίπτωση του Αγίου Νεκταρίου.

Δεύτερο γνώρισμα είναι ο χωρισμός από τον κόσμο, όχι με τοπική έννοια, αλλά ηθική. Λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: "ο κόσμος όλος εν τω πονηρώ κείται". "Μη αγαπάτε τον κόσμο μηδέ τα εν τω κόσμω. Εάν τις αγαπά τον κόσμο ουκ έστιν η αγάπη του Πατρός εν αυτώ". Και εννοεί την κρατούσα πολύμορφη αμαρτία του κόσμου και την προσκόληση στην ύλη. Οι Άγιοι ενώ ζούσαν μέσα στον κόσμο, όπως οι Άγιοι Ιερείς Νικόλαος ο Πλανάς και Άγιος Πορφύριος, η άλλοι που είχαν συχνή επαφή με τους ανθρώπους, είχαν αποχωρισθεί από το κοσμικό φρόνημα με ο, τι αυτό σημαίνει, διότι ήσαν ψυχικά ενωμένοι με τον Χριστό ο οποίος τους γέμιζε τόσο πολύ, ώστε πολλές φορές ξεχνούσαν και τα λεγόμενα αδιάβλητα πάθη όπως ο ύπνος, η πείνα, η δίψα. Είχαν πετύχει απόλυτα, αυτό που θα ακούσουμε στους Γ'

Χαιρετισμούς· Ἐξένον τόκον ιδόντες, ξενωθώμεν του κόσμου, τον νουν εις ουρανόν μεταθέντες´´. Και επειδή ενώ ακόμη ζούσαν στη γη, ήσαν όμως στην ουσία ουρανοπολίτες, μπορούσαν να μιλούν χαρισματικά στις ψυχές των ανθρώπων, ακόμη και όταν σιωπούσαν.

Τρίτο γνώρισμα ήταν η ορθή πίστη τους. Η αφοσίωσή τους με άκρα υπακοή στα δόγματα της Εκκλησίας και στην ορθόδοξη πατερική της παράδοση. Στηλίτευαν την αίρεση, την πολεμούσαν με διδαχή και προσευχή, αλλά ποτέ δεν μισούσαν τον αιρετικό ως πρόσωπο. Είχαν την φωτιστική χάρη να διακρίνουν την εκ δεξιών πλάνη, δηλαδή αυτήν που προέρχεται από την ψευδοευσέβεια, όταν ενυπάρχει εγωισμός που εκμεταλεύεται ο διάβολος και αρχίζουν τα ψευδοοράματα. Σε όλες τις εποχές υπήρχαν ἄπλανώντες και πλανώμενοι´´, αλλά πάντοτε οι Άγιοι ήλεγχαν τις πλάνες χαρισματικά και με πόθο τη σωτηρία των θυμάτων τους. Και είχαν τέτοια στάση, διότι δεν ήταν εμπαθείς. Γι' αυτό και ποτέ, ούτε εντάσσονταν σε ζηλωτικές ομάδες, ούτε φέρονταν ασεβώς στους εκκλησιαστικούς ταγούς, κι' ας διαφωνούσαν με κάποιες ενέργειές τους. Πατούσαν γερά πάνω στο εκκλησιαστικό φρόνημα, το οποίο νομιμοποιεί ενώπιον του Θεού τον αγώνα και την αρετή.

[Συνεχίζεται]